

עפ"ת 22443/05/21 - עדואן רביע נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 22443-05-21 רביע נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 124932/15

בפני	כבוד השופט מאזן דאוד
מערערים	עדואן רביע
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

פסק דין

1. לפני ערעור על שתי החלטות בית המשפט לתעבורה חיפה : האחת מיום 8/4/21 בעניין חישוב פסילה ; השנייה מיום 7/4/21 בגדרה דחה בקשה לביטול פסק דין בהעדר התייצבות שניתן ביום 21/9/15.
 2. כנגד המערער הוגש כתב אישום בגין נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: '**פקודת התעבורה**'); ונהיגה ללא רישיון נהיגה, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה; ונהיגה ללא תעודת ביטוח תקפה - עבירה לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי. זאת, כאשר ביום 22.03.15, נהג המבקש ברכב פרטי, חרף העובדה שביום 28.04.10 נפסל רישיון הנהיגה שלו, למשך חמישה חודשים, על ידי בית משפט לתעבורה בתיק 3553-09-09 ולא הפקיד את רישיונו.
 3. עניינו של המערער נקבע לדיון בפני בית המשפט לתעבורה ליום 21.09.15, הזמנה לדיון ההקראה נשלחה למערער והומצאה לו ביום 21/5/15 ואישור המסירה קיים בתיק בית משפט לתעבורה.
 4. בהעדר התייצבות מטעם המערער חרף זימונו כדיון, ביקשה המשיבה להרשיעו בעובדות, כתב האישום, חרף היעדרותו, ולהטיל עליו, במסגרת גזר הדין, פסילת רישיון ממושכת לתקופה של 36 חודשים; קנס; ופסילת רישיון מותנית.
- בפסק דינו של בית המשפט לתעבורה, מיום 21.09.2015, הורשע המבקש בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. בהמשך ונוכח טיעוני המשיבה נגזרו על המבקש קנס בסך 3,000 ₪; פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים בפועל; פסילה מותנית למשך 12 חודשים לבל יעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילה או נהיגה כשרישיון הנהיגה פקע מעל שנה, וזאת למשך שלוש שנים.

5. **באשר לבקשה לחישוב פסילה**, דין הערעור להידחות. אני סבור כי ביהמ"ש קמא צדק במסקנתו. על אף כותרת הבקשה שהוגשה לביהמ"ש קמא הרי עסקינן בפועל בעתירה לחישוב פסילת רישיון נהיגת המערער בעקבות גז"ד שניתן בהליך הקודם - סמכות הקנויה לרשות הרישוי (בש"פ 9075/12 מוחמד ג'אבר נ' מדינת ישראל (14.4.14)).

במסגרת ע"פ 7323/19 אבו שריפה נ' מדינת ישראל (26.2.20) נטענו טענות לגבי קשיים שהתגלו ביישום הלכת ג'אבר ע"י רשות הרישוי; לגבי הבחנות שנעשות בפרקטיקה בין בקשות ל"חישוב פסילה" מתמטי, לבין בקשה ל"הכרה בפסילה" מבחינה מהותית; ולגבי מקרים בהם נעתרו בתי המשפט לבקשות דומות, על אף ההלכה האמורה. בית המשפט העליון, בהרכב נוסף של שלושה שופטים, חזר על ההלכה שנקבעה בעניין ג'אבר והבהיר שוב כי **"הכתובת בכל מקרה של בקשה הנוגעת לפסילה היא רשות הרישוי. על החלטתה ניתן להשיג באמצעות הגשת עתירה לבית המשפט לעניינים מינהליים"**.

מכאן, שהחלטת בית המשפט קמא-בדין יסודה באשר לחישוב הפסילה.

6. באשר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר; סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 קובע כי קיימות שתי עילות לביטולו של פסק-דין שניתן בהעדרו של נאשם. האחת, **"שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו"**. השנייה, **"שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין"**. בענייננו אמנם, כטענת ב"כ המדינה, לא התקיימה העילה הראשונה שכן קיים בתיק אישור מסירה כדין המעיד על המצאת ההזמנה לידי של המערער הכולל: שמו, תעודת הזהות, כתובתו המלאה וסטטוס המסירה, וזאת בניגוד לטענתו שלא קיבל הזמנה לדיון כפי שטען בבית משפט קמא.

7. איני סבור כי נגרם לערער עיוות דין עקב הרשעתו וגזירת דינו, שלא בפניו. ככלל, על מנת לבטל פסק דין שניתן בהעדרו של נאשם, משום חשש לעיוות דין, יש להצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להוביל לשינוי תוצאות פסק דינו (ראו רע"פ 2575/17 גיאר נ' מדינת ישראל (6.9.2017)); בנסיבות שלפניי, המערער כלל לא ביקש לחלוק על עובדות כתב האישום המיוחסות לו, ולא העלה כל טענה ביחס לתשתית העובדתית של כתב האישום שיש בה פוטנציאל לשינוי תוצאת המשפט.

ניכר כי עיקר טענותיו לעיוות דין נוגעות לחומרת העונש שנגזר עליו. ואולם, איני סבור כי מידת העונש שהושתה על המערער מעידה על עיוות דין. עבירות שביצע המערער מסכנות את שלום הציבור ואת ביטחון המשתמשים בדרך, וכן מבטאות זלזול ברשויות אכיפת החוק ובחובת הציות לחוק.

לא מצאתי כי עונשו של המערער, על כלל רכיביו, מבטא עיוות דין, המצדיק את ביטול פסק הדין שניתן בהעדרו. איני סבור כי גזר דינו של המבקש סוטה באורח קיצוני ממדיניות הענישה הנהוגה בנסיבות דומות.

8. לאור כל האמור, אני מורה על דחיית הערעור.

ניתן היום, ג' תמוז תשפ"א, 13 יוני 2021, בהעדר הצדדים.